

Publicerad 2013-06-14 23:52 av Erik Nilsson Borg

Livet och krigets män

Jag satt runt en sprakande eld en gång och hörde till gitarrspel en vacker sång, vid solens nedgång, som handlade om två länder med städer av gråbetong, utan blommor och fågelsång som började förlora resurstillgång och därför beslutade att i varandra göra krigiskt intrång.

Jag ska försöka att återberätta, hur det hände, när maktens män fick lov att krigets osämja åsidosätta, när en vis man med hjälp av det kraftfullaste gift, en listig plan lyckades iscensätta:

Kanoners dundrande dån, i fjärran, där liv, människan till låns, i krigets kvarn maldes ner till damm och spån. Fäder, bröder och söner - livlöst likbleka, drunknade i ån, styckade slamslor, korsfästa i taggtrån'.

På senhösten, en ovädersdag stod ett jätteslag, där generalerna Wilhelm Freitag och Axel von Haag, ledde sina män genom syndafloder av regn och artillerigranaters dundrande åsknedslag.

Generalerna från sina stridsvagnar skrek: "Ryck fram, ryck fram! Gud vill! Stanna inte, dra inte på er vanära, skam! Svikta inte i er tro på vårt rättfärdigade utrotningsprogram!"

Mitt under stridens hetta började stridsvagnarna strula, upp ur tornen tittade två generaler, båda rikligt prydda av utmärkelser gyllengula, oturligt nog fångade generalerna genast varsin kula.

Ett krigsmaskineri plötsligt fyllt med grus - utan sina gurus, ledandets ljus, slog båda arméerna till reträtt. Generalerna hittades av en medikus och fördes till samma fältsjukhus.

I samma rum placerades de. I blodiga sängar låg de och ålade, de skrålade, på varandra vrålade, pekade på medaljerna på sina bröst och prålade, hatet i deras ögon strålade!

Andra skadade grät tyst av saknad, sorg och smärta, prydda - inte av medaljer, utan av den krutbrända hudens svärta och det grånade ansiktsuttrycket av ett brustet, blytungt hjärta.

Medikus blev arg som katten', på den osmakliga, högljudda "generaldebatten", mellan två insnöade idioter, om ditten och datten, så han fyllde två sprutor med vatten!

In i salen gick medikus och satte en spruta var i generalernas kroppar och sade: "Det räcker med ett par droppar. Att ni två idioter kommer överens är det enda som mig stoppar!"

Där satt de tysta och såg på varandra, två generaler, skräckslagna som möss, livet före döden, hatet och osämjan som bortblåst - adjöss!

På vägen ut ur salens dystra, men nu åtminstone tysta miljö stannade medikus vid en liten fönsterblomma, slokande, halvvisen, på väg att dö. Han tittade ut genom fönstret, där regnet som fallit över de mäktiga

männens konflikter och idioti - där goda män förbrukas, män som för sista gången sagt adjö, till släkt och vänner, kanske sin numera ensamma fästmö - nu växlat till ymnigt fallande snö.

Medikus tömde giftsprutorna i en kopp och började sedan innehållet i blomkrukan hälla. Att giftet faktiskt bara var vatten, livets källa, föringar inte värdet i att det genom lite finurlighet, fred mellan två drivna maktens män kunde tillstålla.

Månaderna gick, kyla och snötyngd skog, men våren kom och världen återtog. En dag när medikus var på väg för att se till de skottskadade generalerna som han i höstas omhändertog och åtgärder mot vidtog, för att bli kvitt deras numera ickeexisterande ofog, så såg han levande knoppar på fönsterblomman - såg att den inte dog, och han log, för:

Ännu ska solen skina, vinden på vidderna vina, sommarregnet piska, lövskogen viska. Ännu ett tag ska livet finna ett sätt spira och det mina vänner, det är alltid värt att fira!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Erik Nilsson Borg med Poeter.se id #34698 innehar upphovsrätten